

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 2753/2540

ห้างหุ้นส่วนจำกัดสยามนานาก่อสร้าง กับพวกโจทก์ นายไพบุลย์ เหล่าวรรวิทย์จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง พ.ร.บ.ว่าด้วยความผิดอันเกิดจากการใช้เช็ค พ.ศ. 2534 มาตรา 4,

พ.ร.บ.ว่าด้วยความผิดอันเกิดจากการใช้เช็ค พ.ศ. 2497 มาตรา 3,

พ.ร.บ.ว่าด้วยความผิดอันเกิดจากการใช้เช็ค พ.ศ. 2497 มาตรา 3, ป.อ. มาตรา 177, ป.อ. มาตรา 56, ป.อ.

มาตรา 29, ป.อ. มาตรา 30, ป.วิ.อ. มาตรา 195

ย่อ / หลักกฎหมาย

โจทก์ฟ้องว่าจำเลยรู้อยู่แล้วว่าโจทก์ออกเช็คพิพาทให้ ส.ยัดถือไว้แทนสัญญากู้ยืมเงินที่โจทก์กู้ยืมเงินไปจาก ส.แต่จำเลยเบิกความเป็นพยานโจทก์คดีอาญาซึ่ง ส.ฟ้องโจทก์เป็นจำเลยในข้อหาความผิดต่อ พ.ร.บ.ว่าด้วยความผิดอันเกิดจากการใช้เช็ค พ.ศ.2497 ว่า โจทก์ออกเช็คพิพาทแลกเงินสดไปจากจำเลยอันเป็นการออกเช็คพิพาทให้จำเลยเพื่อชำระหนี้ หากข้อเท็จจริงเป็นดังที่โจทก์ฟ้อง คำเบิกความของจำเลยย่อมเป็นความเท็จอันเป็นข้อสำคัญในคดีดังกล่าวจำเลยย่อมมีความผิดตามฟ้อง แต่เนื่องจากในขณะคดีอยู่ในระหว่างพิจารณาของศาลฎีกา ปรากฏว่า พ.ร.บ.ว่าด้วยความผิดอันเกิดจากการใช้เช็ค พ.ศ.2497 ซึ่งเป็นกฎหมายในคดีเดิมที่โจทก์นำมาเป็นมูลในการฟ้องคดีนี้ได้ถูกยกเลิกไปแล้วและมีกฎหมายฉบับใหม่ คือ พ.ร.บ.ว่าด้วยความผิดอันเกิดจากการใช้เช็ค พ.ศ.2534 ออกมาใช้บังคับแทน ซึ่งการออกเช็คที่จะเป็นความผิดนั้นต้องเป็นการออกเช็คเพื่อชำระหนี้ที่มีอยู่จริงและบังคับได้ตามกฎหมาย ส่วนกรณีการออกเช็คพิพาทแล้วแลกเงินสดมิใช่เป็นการออกเช็คเพื่อชำระหนี้ที่มีอยู่จริง ไม่เป็นความผิดตาม พ.ร.บ.ว่าด้วยความผิดอันเกิดจากการใช้เช็ค พ.ศ.2534 มาตรา 4 อีกต่อไป ดังนี้ คำเบิกความของจำเลยในคดีนั้นจึงไม่เป็นข้อสำคัญในคดีอันจะเป็นความผิดฐานเบิกความเท็จ

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องว่า โจทก์ที่ 1 เป็นนิติบุคคลประเภทห้างหุ้นส่วนจำกัด มีโจทก์ที่ 2 และนายกรกชเป็นหุ้นส่วนผู้จัดการเมื่อวันที่ 26 เมษายน 2533 เวลากลางวัน จำเลยเบิกความเป็นพยานโจทก์ในคดีอาญาของศาลชั้นต้นระหว่างนายสมศักดิ์ โจทก์ ห้างหุ้นส่วนจำกัดสยามนานาก่อสร้าง ที่ 1 นายลิขิตในฐานะส่วนตัว ที่ 2 จำเลย ตอบทนายโจทก์ตอนหนึ่งว่าประมาณปลายเดือนกุมภาพันธ์ 2531 จำเลยที่ 2 นำเช็คมาเปลี่ยนเป็นเช็คฉบับที่ฟ้อง ลงวันที่ 9 กรกฎาคม 2531 จำนวนเงิน565,984.66 บาท ตามเช็ค จ.1 โดยประทับตราจำเลยที่ 1 ลงชื่อจำเลยที่ 2 (ซึ่งเป็นโจทก์ทั้งสองคดีนี้ตามลำดับ) เป็นผู้สั่งจ่าย ยืนยันว่าถึงวันที่ลงในเช็คให้เรียกเก็บเงินได้ก่อนเช็คถึงกำหนดจำเลยนำเช็คฉบับนี้ไปชำระหนี้ให้นายสมศักดิ์เป็นค่าช่วยซื้อที่ดินจากนายสถิตย์ที่จังหวัดอยุธยา ในราคา1,500,000 บาท โดยทำเป็นสัญญาขายฝากไว้ก่อนตามเอกสารท้ายฟ้องหมายเลข 1 อันเป็นความเท็จ คำเบิกความดังกล่าวของจำเลยโจทก์ทั้งสองได้ออกเช็คฉบับที่ฟ้องมาเปลี่ยนกับจำเลย เมื่อประมาณปลายเดือนกุมภาพันธ์ 2531 ก่อนเช็คถึงกำหนดจำเลยนำไปชำระหนี้ให้นายสมศักดิ์ธนาคารปฏิเสธการจ่ายเงินตามเช็ค จึงแสดงว่าโจทก์ทั้งสองกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยความผิดอันเกิดจากการใช้เช็ค พ.ศ.2497 มาตรา 3 ซึ่งความเท็จดังกล่าวเป็นข้อสำคัญในคดี หากศาลชั้นต้นเชื่อคำเบิกความของจำเลยก็ต้องฟังว่าโจทก์ทั้งสองกระทำความผิดตาม

พระราชบัญญัติว่าด้วยความผิดอันเกิดจากการใช้เช็ค พ.ศ.2497 มาตรา 3 และพิพากษาลงโทษ โจทก์ทั้งสอง ความจริงแล้วโจทก์ทั้งสองออกเช็คดังกล่าวให้นายสมศักดิ์ยึดถือไว้แทนสัญญากู้ยืม เงินที่โจทก์ที่ 1 กู้ยืมเงินไปจากนายสมศักดิ์ ไม่ใช่ออกเช็คชำระหนี้ให้แก่จำเลยซึ่งจำเลยรู้ดีอยู่แล้ว แต่กลับเบิกความอันเป็นเท็จในการพิจารณาคดีอาญาต่อศาล ขอให้ลงโทษตาม ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 177 ศาลชั้นต้นได้สวนมูลฟ้องแล้ว เห็นว่าคดีมีมูล ให้ประทับฟ้อง จำเลยให้การปฏิเสธ ศาลชั้นต้นพิพากษายกฟ้อง โจทก์ทั้งสองอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 2 พิพากษากลับว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 177 ให้จำคุก 1 ปี และปรับ 3,000 บาทให้รอการลงโทษจำคุกไว้มีกำหนด 2 ปี ตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 56 ไม่ชำระ ค่าปรับให้จัดการตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 29, 30 จำเลยฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ปัญหา ที่จะต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยมีว่า จำเลยกระทำความผิดตามฟ้องของโจทก์ทั้งสองหรือไม่ เมื่อ พิจารณาคำฟ้องของโจทก์ทั้งสองประกอบกับคำเบิกความของจำเลยตามเอกสารท้ายฟ้องแล้ว โจทก์ทั้งสองออกเช็คพิพาทให้นายสมศักดิ์ยึดถือไว้แทนสัญญากู้ยืมเงินที่โจทก์ที่ 1 กู้ยืมเงินไปจาก นายสมศักดิ์แต่จำเลยเบิกความเป็นพยานโจทก์ในคดีอาญาหมายเลขแดงที่ 1520/2532 ของ ศาลชั้นต้นซึ่งนายสมศักดิ์ฟ้องโจทก์ทั้งสองเป็นจำเลยในข้อหาความผิดต่อพระราชบัญญัติว่าด้วย ความผิดอันเกิดจากการใช้เช็ค พ.ศ. 2497 ว่า โจทก์ทั้งสองออกเช็คพิพาทแลกเงินสดไปจากจำเลย อันเป็นการออกเช็คพิพาทให้จำเลยเพื่อชำระหนี้ ศาลฎีกาโดยมติที่ประชุมใหญ่เห็นว่า หาก ข้อเท็จจริงเป็นดังที่โจทก์ทั้งสองฟ้อง คำเบิกความของจำเลยย่อมเป็นความเท็จอันเป็นข้อสำคัญใน คดีดังกล่าว จำเลยย่อมมีความผิดตามฟ้อง แต่เนื่องจากในขณะคดีนี้อยู่ในระหว่างพิจารณาของ ศาลฎีกา พระราชบัญญัติว่าด้วยความผิดอันเกิดจากการใช้เช็ค พ.ศ.2497 ซึ่งเป็นกฎหมายในคดี เดิมที่โจทก์ทั้งสองนำมาเป็นมูลในการฟ้องคดีนี้ได้ถูกยกเลิกไปแล้ว มีกฎหมายฉบับใหม่ คือ พระราชบัญญัติว่าด้วยความผิดอันเกิดจากการใช้เช็ค พ.ศ.2534 ออกมาใช้บังคับแทน ปรากฏว่า กฎหมายฉบับใหม่ที่ออกภายหลังการออกเช็คที่จะเป็นความผิดนั้นต้องเป็นการออกเช็คเพื่อ ชำระหนี้ที่มีอยู่จริงและบังคับได้ตามกฎหมาย แต่กรณีการออกเช็คพิพาทแล้วแลกเงินสดมิใช่ เป็นการออกเช็คเพื่อชำระหนี้ที่อยู่จริง ไม่เป็นความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยความผิดอันเกิด จากการใช้เช็ค พ.ศ.2534มาตรา 4 ดังนี้ คำเบิกความของจำเลยในคดีนั้น จึงไม่เป็นข้อสำคัญในคดี อันจะเป็นความผิดฐานเบิกความเท็จ การกระทำของจำเลยไม่เป็นความผิดตามฟ้องปัญหาว่า จำเลยกระทำความผิดหรือไม่ เป็นปัญหาเกี่ยวกับความสงบเรียบร้อยของประชาชน ศาลฎีกามีอำนาจ ยกขึ้นวินิจฉัยได้เอง ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญามาตรา 195 ประกอบด้วยมาตรา 225 พิพากษากลับ ให้ยกฟ้อง

องค์คณะ

ไพฑูรย์ แสงจันทร์เทศ · จงทรัพย์ เทียงธรรม · ธวัชชัย พัทธกษพล

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/2753/2540>